

سال صعود؟

آرمن ساروخانیان

تیم ملی در ششمین حضورش در جام جهانی، می‌تواند برای اولین بار به مرحله حذفی برسد؟ صعود از مرحله گروهی می‌تواند مهم‌ترین اتفاق ورزش ایران در سال ۱۴۰۱ باشد. این بزرگترین آرزو برای فوتبالی است که یکی از قدرتمندترین تیم‌های آسیاست، ولی هنوز موفق نشده در صحنه جهانی به جایگاهی که می‌خواهد برسد.

باید این موضوع را جدا از رجزخوانی‌های طرفداران مربیان مختلف و طیف‌های هواداری رایج این سال‌ها دید. هدف‌گذاری برای صعود ارتباطی به خواسته هواداران کی‌روش یا وسیله‌ای برای تحت فشار قرار دادن اسکوچیچ نیست. این مسیر منطقی تحول تیمی است که توانسته خودش را به سقف فوتبال آسیا برساند و صعود به جام جهانی دیگر برایش یک مأموریت پیچیده نیست.

هر مجموعه پویایی نیاز به پیشرفت و ارتقا دارد و نداشتن جاه‌طلبی بدترین اتفاق برای تیم ملی است. قرار نیست تیم ملی فقط به جام جهانی برود و همیشه در ردیف اولین حذف‌شده‌ها باشد. صعود به مرحله حذفی جام جهانی دستاورد ارزشمندی است که می‌تواند نیروی محرکه فوتبال ایران باشد و برنامه‌های توسعه پیرامون آن شکل بگیرد.

پشت پیروزی‌های بزرگ تیم‌ها در ادوار مختلف جام جهانی، نسل‌های موفق ایستاده‌اند. بخشی از نسل‌های طلایی تاریخ فوتبال تصادفی شکل گرفته، ولی بیشتر آنها حاصل یک برنامه‌ریزی درازمدت بوده. نسل فعلی تیم ملی نتیجه پروژه هشت‌ساله‌ای است که کی‌روش با برگزاری اردوهای طولانی، وارد کردن استعداد‌های جدید به این چرخه و پافشاری روی انتقال جوانان آینده‌دار به فوتبال اروپا پیاده کرد.

فوتبال ایران در فصل جاری بیش از ۴۰ لژیونر دارد که عددی بی‌سابقه است. اگر از وسوسه قراردادهای دلاری به دلیل بالا رفتن نرخ ارز بگذریم، اکثر این بازیکنان به خاطر کیفیت فنی‌شان جذب لیگ‌های معتبر آسیا و اروپا شده‌اند. آنها با آمادگی بدنی خوب و تجربه بین‌المللی مناسب در قطر حاضر می‌شوند؛ دو فاکتور مهمی که در جام‌های جهانی قبلی به عنوان نقاط ضعف تیم ملی شناخته می‌شد. تیم ملی با بازیکنانی که در لیگ‌های آلمان، انگلیس، پرتغال، هلند، بلژیک و اسپانیا بازی می‌کنند، پتانسیل کافی برای عبور از مرحله گروهی و رسیدن به مرحله حذفی را دارد. اگر ۱۰ تیم برتر جهان را کنار بگذاریم، می‌توانیم ادعا کنیم که تیم ملی دیگر با حریفانش در جنگی نابرابر نیست و فاصله با قدرت‌های درجه دوم فوتبال جهان به حداقل رسیده است. البته قرعه و اتفاقات همیشه در سرنوشت تیم‌های حاضر در جام جهانی نقش مهمی دارد، ولی تیم ملی فعلی در شرایط عادی می‌تواند رسیدن به مرحله حذفی را یک هدف واقع‌بینانه بداند.

قرن جدید، برنامه جدید

سعید زاهدیان

هنگام تحویل سال ۱۴۰۰، بحث‌های زیادی درباره آغاز قرن جدید شکل گرفت؛ اما کارشناسان معتقد بودند که قرن جدید از سال ۱۴۰۱ شروع می‌شود. در هر حال، یک سال گذشت و اگر مبنا را بر اعتقاد کارشناسان و متخصصان این حوزه قرار دهیم، ایران به پایان قرن چهاردهم رسیده و در آستانه ورود به قرن پانزدهم است.

اینکه در چه سالی و چه قرنی قرار داریم، شاید خیلی مهم نباشد اما این تاریخ‌ها و زمان‌ها می‌تواند بهانه‌ای برای صحبت درباره موضوعات مختلف از جمله ورزش قرار بگیرد.

ورزش ایران در سال‌های اخیر، رشد خوبی را تجربه کرد و در بعضی از رشته‌ها به موفقیت‌های بزرگی هم رسید؛ والیبال نمونه بارز رشد چشمگیر ورزش ایران در سال‌های اخیر است. اما در آستانه سال ۱۴۰۱ می‌خواهیم یک پرسش مهم کلیدی بپرسیم: ورزش ایران در قرن پیش‌رو، به چه جایگاهی در دنیا نگاه می‌کند و آیا نگاه بلندمدت در ورزش ایران وجود دارد؟

بعد از صحبت‌های رهبر در پیام نوروزی سال ۱۴۰۰ با این مضمون که کشور باید در قرن جدید برنامه بلندمدت داشته باشد و اهداف بزرگ خود را روشن کند، در بسیاری از بخش‌ها شاهد برنامه‌ریزی بلندمدت بودیم. اما در ورزش این اتفاق رخ نداد؛ حالا در آستانه ورود به قرن جدید، بهانه خوبی است تا از مسئولان ورزش کشور بپرسیم که افق و دورنمای آنها کجاست و برای ورزش کشور در قرن پیش‌رو چه برنامه‌ای دارند؟ آیا ورزش ایران می‌خواهد همچنان درگیر روزمرگی باشد یا قرار است در تمام رشته‌ها تحولی اساسی ایجاد شود تا کشور به نسبت جمعیتش در مقایسه با جمعیت کره زمین، به جایگاه بالاتری در ورزش برسد؟ جایگاهی که متناسب با جمعیت و استعداد ایران است.

ورزش ایران همیشه دستش از مدال‌های رشته‌های اصلی و پرمدال المپیک خالی مانده؛ در شنا، قایقرانی، دو و میدانی به جز احسان حدادی، در هیچ المپیکی به مدال نرسیده‌ایم، چه برسد به اینکه برای طلای یک رشته پرمدال خیز برداریم. آیا ورزش ایران برای قرن آینده برنامه‌ای برای حل این معضل کهنه و دیرینه دارد؟ آیا در قرن جدید، ورزش ایران در رشته‌های مهم المپیکی به مدال خواهد رسید و جهشی که در والیبال شاهد بودیم، در رشته‌های تیمی دیگر هم تجربه خواهیم کرد؟

شاید این مهم‌ترین نکته در آستانه ورود به سال ۱۴۰۱ باشد؛ مطالبه ما از مسئولان ورزش کشور، برنامه‌ریزی بلندمدت برای رسیدن به موفقیت‌هایی است که تا امروز محقق نشده؛ ورزش ایران در سال جام جهانی و بازی‌های آسیایی، به جز توجه به این دورویاد مهم، نیازمند سندها و ربردی با افق ۱۰ ساله است؛ به امید روزی که در سال جام جهانی و المپیک، کسب مدال‌های بیشتر و صعود از مرحله مقدماتی دیگر برای علاقه‌مندان به ورزش یک رؤیای نباشد.

هر روز سال آینده برای ما ورزشی‌ها پر از اتفاقاتی است که ذهن ما را از هم‌اکنون درگیر خود کرده است. از لیگ قهرمانان آسیا (که تیم‌های محبوب ایران به دلیل بی‌کفایتی مدیران فوتبال از آن محروم شده‌اند) تا لیگ قهرمانان اروپا. از مسابقات کشتی قهرمانی جهان در صربستان که همین حالا آذرزالین خون ما را با تصور کشتی حسن یزدانی و تیلور امریکایی در فینال به اوج می‌رساند تا مسابقات تیم ملی والیبال در قهرمانی جهان.

سالی که آغاز می‌شود، مثل همه روزها و سال‌های خدا، برای ما ورزشی است؛ اما اجازه بدهید برای شما اجتماعی آرزو کنیم. امیدواریم بهار، این باشکوه‌ترین جلوه قدرت خدا آغاز رونق در زندگی مردم ایران و روزهایی درخشان در ورزش کشورمان باشد. امیدواریم فروغ زندگی‌تان بیشتر و کانون خانواده‌تان گرم از رزق فراوان و هنرمندی‌تان در راه لذت بردن از نعمت‌های خدا باشد. بهترین‌ها را در سال آینده برای همه مردم ایران آرزو می‌کنیم و امیدواریم لبخند از لبان مهربانتان محو نشود. دوستتان داریم مثل همیشه.

بازیکنان بیشتری از ایران به اروپا باشیم. سالی که لژیونرهای ایرانی، رؤیای طرفداران فوتبال را برآورده کنند؛ آقای گلی در لیگ‌های مختلف و رسیدن به رکوردهای شیرین یا جوایز بزرگ بین‌المللی. هدف‌مان می‌تواند صعود به مرحله دوم جام جهانی باشد یا انجام بازی‌های تدارکاتی با تیم‌های بزرگ. افزایش توان مالی باشگاه‌ها با دریافت حق‌پخش به همراه بازگشت هواداران به ورزشگاه‌ها. سال جدید، سال صفر- یک است و می‌تواند سال شروع خیلی از اتفاقات شیرین باشد. البته در سایر ورزش‌ها هم می‌توانیم منتظر اخبار شیرین باشیم. بازی‌های آسیایی در پیش است و حتماً استعداد‌های جدیدی در ورزش‌های مختلف معرفی می‌شوند. با کلی آرزوهای بزرگ، ایده‌های فانتزی، امیدها و پیش‌بینی‌های خوشبینانه وارد سال جدید می‌شویم. امیدواریم روزگار به شکلی پیش برود که مشکلات مالی مردم کاهش یابد و ویروس کرونا بالاخره دست از سر کشورها بردارد. با آرزوی پایان همه جنگ‌ها و ایجاد تعادل عقلانی در مدیریت ورزش. به امید روزی که کری‌خوانی‌های فوتبال به درگیری خیابانی ختم نشود. از فوتبال لذت ببریم و تعصبات به بی‌احترامی و توهین نکشد. سال صفر- یک را با نگاه تازه‌ای شروع کنیم و به جای نفرت، فقط احترام و دوستی بسازیم. سال نو مبارک.